

Tình Đầu Đã Xa

Nhiều lần nghĩ về anh, về mối tình thâm lặng của chúng tôi nay đã xa, tôi nghĩ không biết có phải do lỗi ở mình? Anh-tuổi trẻ tài hoa, nhân hậu và độ lượng, những điều đó ở anh đã khiến chúng tôi nhích lại gần nhau, nhưng cũng chính những điều đó đã cướp anh ra khỏi tầm tay tôi. Tôi biết mình nhỏ bé và tội nghiệp, tôi biết mình bình thường như bao người khác, tôi biết mình.... Hay chính điều này của tôi đã vô tình hình thành một bức tường ngăn cản chúng tôi đến với nhau? Tôi biết khi xa anh, tôi đã đánh mất một nửa của chính mình. Và trong mắt anh, tôi đã đọc được sự tiếc nuối lẫn khổ đau. Có phải cả tôi và anh đều đã sai lầm?

Tôi nhớ mãi lần gặp anh ở câu lạc bộ ngoại ngữ của trường. Một con bé "dân Văn" chính hiệu lần đầu tập tễnh với tiếng Anh, anh lại là sinh viên ngoại ngữ năm ba nên đôi lúc đường hoàng làm "sur phụ" ngon lành! ở anh, tôi đã học được sự điềm tĩnh và sâu sắc, một cách sống không hời hợt với chính mình. Một con bé gàn dở và bướng bỉnh như tôi lần đầu tiên chấp nhận một người khác phái đến gần. Chấp nhận nhưng không chịu đựng những gì vốn có ở anh.

Kỷ niệm thường gắn liền với những gì hiện hữu để khi thoáng nhìn hay nhớ lại nó trong ta lại dấy lên những hình ảnh cũ. Tôi đã lỡ cắn trái táo anh trao như đã tự cắn vào mình, và vết thương cứ mãi nhức nhối theo thời gian. "Tình yêu như trái táo thơm ta ghé răng cắn vào.... ". Anh đã nói như thế khi tôi định cắn vào trái táo anh mời. Và như Adam và Eva ngày xưa ăn trái táo cấm, tôi đã để mối tình đầu của mình lang thang trên cỏ....

Rồi anh và tôi quen nhau. Như bao người con gái khác, tôi đã cố giữ anh bằng những gì mình có thể bởi anh quá chói sáng và lý tưởng. Tôi biết mình sinh ra để cho anh, yêu anh đến đánh mất cả chính mình. Anh như con ngựa ngông cuồng với lý tưởng sống của anh, để khi gặp tôi, trở thành chú ngựa hiền lành trên thảo nguyên rộng lớn. Anh bảo, anh đã tìm được một nửa của chính mình. Và cho đến bây giờ tôi vẫn tin những gì anh nói. Tin và nhớ rằng chúng tôi một thời đã có nhau và cần nhau đến như thế nào!

Yêu anh, tôi muốn anh chỉ là của riêng mình. Anh là anh của riêng tôi khi ở bên nhau. Tôi biết mình ích kỷ, nhưng biết làm sao được khi tôi hiểu rằng mình sống không thể thiếu anh. Nhưng, tôi không thể tách anh ra khỏi cộng đồng, không thể giữ anh trong vòng tay của riêng mình vì chính những cố chấp tự ái của một đứa con gái. Tôi vô tình làm anh mệt mỏi với chính tôi!

"Anh là con trai. Anh yêu em! Em hãy nhớ điều đó!". Nhiều lần anh đã nói với tôi như vậy. Đúng! Anh yêu tôi! Nhưng "anh là con trai" nên cũng có những cái tâm thường như bao người con trai khác. Xung quanh anh còn có bạn bè và những thú vui thông thường. Anh không thể sống khép kín vì những đòi hỏi vô lý của tôi. Tôi điên cuồng giữ anh. Anh mệt mỏi với những đòi hỏi tâm thường đó, mặc dù anh vẫn yêu tôi lắm!

Để rồi tôi đau khổ nhận ra rằng, chúng tôi như một chuyến tàu, gặp nhau ở ga rồi lại xa nhau. Anh cố thân nhiên bước qua tôi và cũng cố tập lạnh lùng, quay lưng với những gì mình có để bước đi con đường khác.

Lần cuối cùng chúng tôi ở bên nhau, anh nói: "Có lẽ chúng mình không hợp nhau. Em đừng dẫn vật để tự làm khổ mình. Hãy nhớ rằng em trong anh sẽ chẳng ai thay thế!".

Nhiều lần nhớ về anh với trái táo trên môi mình, tim tôi thắt lại. Phải chi ngày đó tôi đừng gặp anh. Phải chi ngày đó tôi đừng để trái tim mình lang thang đi hoang. Phải chi.... mình được sinh ra với trái tim cứng rắn hơn chút nữa, thì có lẽ....

Nhưng tôi biết, hạnh phúc bên tôi khi tôi đã có anh trong đời. Tôi cũng biết dẫn vật mình là khi tôi nhớ thương anh da diết. Mười tám tuổi, tôi đã sống, đau khổ và hạnh phúc.